

1) Ἀγγελία εὐχάριστος μόνον ἐν τῇ φρ. χαρᾶς εὐαγγέ-
λια (λαμβανομένη ἐνίοτε εἰρων.) σύνηθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

2) Τὸ ἱερὸν βιβλίον τῆς ἐκκλησίας τὸ περιέχον τὸν
βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κοιν. καὶ Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μπῆκα'ς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ὥρα ποῦ δι-
βαζαν τὸ βαγγέλιο. Φιλῶ τὸ βαγγέλιο. Μὰ τὸ ἅγιο βαγγέλιο!
(ὁρκος) κοιν. || Φρ. Τὰ δώδεκα βαγγέλια (αἱ δώδεκα εὐαγ-
γελικαὶ περικοπαὶ αἱ ἀναγινωσκόμεναι τὴν ἐσπέραν τῆς
Μ. Πέμπτης). Τὰ λόγια του εἶναι βαγγέλιο (ὁρθά, ἀληθῆ,
ἀξιόπιστα). Βάζω τὸ χέρι μου 'ς τὸ βαγγέλιο (ὁρκίζομαι)
κοιν. Παλάμισε τὸ βαγγέλιο (θέσας τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ
εὐαγγελίου ὠρκίσθη καὶ μάλιστα ψευδῶς) Ἡπ. Πελοπν.
(Γορτυν.) Ἐντῶκα τὸ θέρι μ' 'ς τὸ βαγγέλιον (ἐκτύπησα, ἔ-
βαλα τὸ χέρι μου εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ὠρκίσθη) Χαλδ. Κεῖ-
μαι 'ς τὸ βαγγέλιον (γονυπετῶ πρὸ τῆς ὥραιας πύλης καθ' ἣν
στιγμὴν ἀναγινώσκειται ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὸ εὐαγγέλιον τῆς
leitourgias διὰ τὴν θεραπείαν ἀπὸ τοῦ κατέχοντος νόσημα)
Χαλδ. Μὰ τὰ ἑπτὰ βαγγέλια! (ὁρκος. Ἐπτὰ βαγγέλια εἶναι
αἱ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου τοῦ εὐχελαίου ἀναγι-
νωσκόμεναι ἑπτὰ εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ) Πόντ. || Παροιμ.
φρ. Ἀλλουνοῦ παπᾶ βαγγέλιο ἢ βαγγέλια (ἐπὶ ζητήματος
μὴ ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον) σύνηθ. Ἄλλος
παπᾶς, ἄλλα βαγγέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.
Λακων. Μάν.)

Βαγγελισμός ὁ, Εὐαγγελισμός λόγ. σύνηθ. Βαγ-
γελισμός κοιν. Βαγγελισμός πολλαχ. Βαγγιλ'σμός βόρ.
ιδιῶμ. Βαγιλ'σμός πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγγελισμός
Θράκ. (Μέτρ.) Βγαντζελισμός Μεγίστ. κ.ά. Βγατζελι-
σμός Μύκ. κ.ά. Βγατζελ'σμός Β. Τήν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. Εὐαγγελισμός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ.
εὐαγγελίζομαι.

Συνήθως κατὰ γενικ. τοῦ Βαγγελισμοῦ, ἐορτὴ τελου-
μένη τὴν 25 Μαρτίου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου
Γαβριὴλ πρὸς τὴν Μαρίαν μεταβίβασθῆναι χαρμολύπης
ἀγγελίας περὶ τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐξ αὐτῆς γεννή-
σεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνθ' ἄν. : Φρ. Εὐαγγελισμός, γαρ-
γαλισμός (ἢ ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐπικρα-
τοῦσα θερμοκρασία εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν
φυλλοφορίαν τῶν συκαμινεῶν καὶ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν με-
ταξοσκωλήκων) Βιθυν. (Προῦς.)

βαγγελιστής ὁ, εὐαγγελιστής λόγ. σύνηθ. βαγγε-
λιστής Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. εὐαγγελιστής.

1) Ἐκαστος ἐκ τῶν τεσσάρων συγγραφέων τῶν ἱερῶν
εὐαγγελίων οἵτινες εἶναι ὁ Ματθαῖος, Λουκᾶς, Μάρκος
καὶ Ἰωάννης λόγ. σύνηθ. 2) Ὁ ἀναγινώσκων ἐπ' ἐκ-
κλησίας τὸ εὐαγγέλιον διάκονος Καππ. (Ἀνακ.): Ἄσμ.

Καὶ Πλουμιστὴ τὸ φόρενεν τὸ πλουμιστὸ τὸ ἱμάτι,
ἐδειότανε, λυγότανε 'ς οἵας ἐκκλησιᾶς τὴν θύρα,
εἶδαν το παπᾶδ' ἔσταξαν, διακόνια σκανταλίσταν,
ἂν τὸ μικρὸ βαγγελιστὴς ἔρριπεν τὸ βαγγέλιο
(ἂν τὸ μικρὸ=ὁ πλέον μικρός).

Βαγγελίστρα ἡ, Εὐαγγελίστρα Κρήτ. κ.ά. Εὐαγ-
γελίστρα λόγ. σύνηθ. Βαγγελίστρα κοιν. Βαγγελίστρα πολ-
λαχ. Βαγγιλίστρα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγιλίστρα πολ-
λαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγγελίστρα Πόντ. (Τραπ.) Ἀβαγ-
γελίστρα Νίσυρ. Βαγγελίστρα Λυκ. (Διβύσσ.) Βαν-
τζιλίστρα πολλαχ. Βατζελίστρα Μύκ. κ.ά. Βγαντζιλίστρα
Μεγίστ. Βγατζιλίστρα Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. εὐαγγελίστρα=ἡ κηρύττουσα
τὸ εὐαγγέλιον.

1) Ἡ Παναγία ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου εὐαγγελισθεῖσα τὴν
γέννησιν τοῦ Χριστοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Νὰ βοη-
θήσῃ ἡ Βαγγελίστρα! (εὐχή). Ἡ Βαγγελίστρα νὰ βάλῃ τὸ
χέρι της! (εὐχή). Μὰ τὴ Βαγγελίστρα! (ὁρκος) σύνηθ. || Φρ.
Βαγγελίστρα μου! (ἀναφωνήσις δηλοῦσα θαυμασμόν) πολ-
λαχ. || Ἄσμ.

Ἐ Βγαντζιλίστρα Τηγιατσὰ ποῦ τὴν τιμοῦν τὸν Μάρτι
νὰ γλέπη τ' ἀερφατοῖ μου ὅσον νὰ πάη νὰ ῥτη

Μεγίστ. 2) Ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου
τῆς εὐαγγελισθείσης τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ σύνηθ. :
|| Φρ. Εἶναι γιὰ τὴ Βαγγελίστρα (εἶναι βεβλαμμένος τὰς φρέ-
νας, πρέπει δηλ. νὰ μεταβῇ πρὸς θεραπείαν εἰς τὸν ἐν
Τήνφ ναὸν τῆς Βαγγελίστρας) σύνηθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
πολλαχ. Ὡς κύριον ὄνομα Σύμ.

* **Βαγγελιώτης** ὁ, Βαγγιλιώτ'ς Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βαγγέλιο καὶ τῆς καταλ. -ιώτης.

Ὁ μὲν Μάρτιος (διὰ τὴν κατὰ τοῦτον ἀγομένην ἐορ-
τὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ).

Βαγδάτι τό, Αἴγιν. Βάρν. Μπαγδάτ' Θράκ. (Ση-
λυβρ.) κ.ά.

Τὸ γεωγραφικὸν ὄν. Βαγδάτι.

Ἡ λέξις ἀπαντᾷ εἰς παροιμιώδεις φράσεις καὶ ἄσματα
ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. φρ. Ρωτῶντας κἀνεῖς πηγαίνει 'ς τὸ Βαγ-
δάτι Βάρν. Ρωτῶντας ρωτῶντας πάνε 'ς τὸ Μπαγδάτ' Ση-
λυβρ. || Ἄσμ.

Ἀχ' τὸν τσαιρὸ τοῦ Βαγδατιοῦ ποῦ πῆραν τὸ Βαγδάτι
πῆραν διακόσιες λυγερές, τριακόσιες παντρεμένες
Αἴγιν.

βαγξά ἡ, Αἴγιν. Εὐβ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Σαρ-
εκκλ. Σκοπ.) Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πάρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λεπεν.) Ρόδ. Σέριφ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ.ά.
βαξά Νάξ. (Ἐγκαρ.) κ.ά. βάγξα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βι-
θυν. Εὐβ. Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Βιζ. Κομοτ.) Ἰμβρ.
Κεφαλλ. Κυδων. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Προπ.
(Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. γάγξα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βάγξο καὶ τῆς καταλ. -ξά.

Ἀναλόγως τῶν δένδρων ἢ θάμνων τῶν ὁποίων κλῶνοι
διανέμονται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους τὴν Κυριακὴν τῶν
Βαΐων ὀνομάσθησαν κατὰ τόπους ὡς ἄνω τὰ ἐξῆς φυτὰ

1) Ὁ φοῖνιξ Ἡπ. Θήρ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ.
(Ἐγκαρ.) Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. κ.ά. Συνών. βαγξω-
νιὰ 1. β) Κλάδος φοίνικος ἐξ ἐκείνων ποῦ διανέμονται

εἰς τὴν ἐκκλησίαν Κυδων. κ.ά. γ) Κλάδος φοίνικος τε-
χνηέντως περιπλεγμένος καὶ κοσμημένος μὲ πολύχρωμα

ἄνθη ὁ ὁποῖος προσφέρεται εἰς τοὺς νεονύμφους τὴν Κυ-
ριακὴν τῶν Βαΐων Μεγίστ. 2) Ἡ δάφνη Αἴγιν. Εὐβ.

Θεσσ. Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. Λέσβ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ. Λακων. Λεπεν. Μάν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.

Εὐρυταν.) κ.ά. β) Κλάδος δάφνης Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ.ά. γ) Ὁ ἀφρός τοῦ οἴνου ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐκ τῆς

κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ γλεύκους ἀναβράσεως (διότι
τοποθετοῦν εἰς τὸ στόμιον τοῦ βαρελλίου κλάδους δάφνης

ἢ ἄλλου φυτοῦ) Κρήτ. 3) Ἡ ἰτέα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)
Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) κ.ά. Συνών. βαγξωνιὰ 2.

4) Ἡ μυρσίνη Ἰμβρ. Βιθυν. Προπ. (Κύζ.) 5) Ὁ
κισσὸς Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. 6) Τὸ δενδρολίβανον Κεφαλλ.

7) Ἡ λεβάντα Αἴγιν. Συνών. *βαγξανός. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαγξά Ἀττικ. Κεφαλλ. Λέρ. Νάξ.

(Γλυναδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βαγξὲς Κυκλ. Βάγξα Πε-
λοπν. (Μεσσ.) Θράκ. (Σουφλ.) Βάγξα Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Βάγξες Στερελλ. (Βοιωτ.) Ὡς κύριον ὄν. Βαγξά Θεσσ.

